

Enhancing Pupils' Social Skills and Enriching
Teaching Methods through Storytelling and Virtual Reality

Η Χαρουπιά

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

Η υποστήριξη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην παραγωγή της παρούσας έκδοσης δεν συνιστά αποδοχή του περιεχομένου, το οποίο αντικατοπτρίζει αποκλειστικά τις απόψεις των συντακτών, και η Επιτροπή δεν μπορεί να αναλάβει την ευθύνη για οποιαδήποτε χρήση των πληροφοριών που περιέχονται σε αυτήν.

Πίνακας Περιεχομένων

Βασικοί ήρωες ιστορίας
Περίληψη
Ιστορία

σελίδα 1
σελίδα 2
σελίδα 3

Η Χαρουπιά

Βασικοί ήρωες

Η Χαρουπιά
Ο γλάρος

Ο γλάρος

Περίληψη

Μια μοναχική χαρουπιά που ζει στο κέντρο μιας πόλης αποφασίζει καταλαβαίνει πως αξίζει μια καλύτερη ζωή. Αποφασίζει λοιπόν να κάνει κάτι γι' αυτό. Θα επιδιώξει το αδύνατο για να ξεφύγει από τη βαρετή ζωή της πόλης; Ή μήπως όλα αυτά είναι ένα όνειρο;

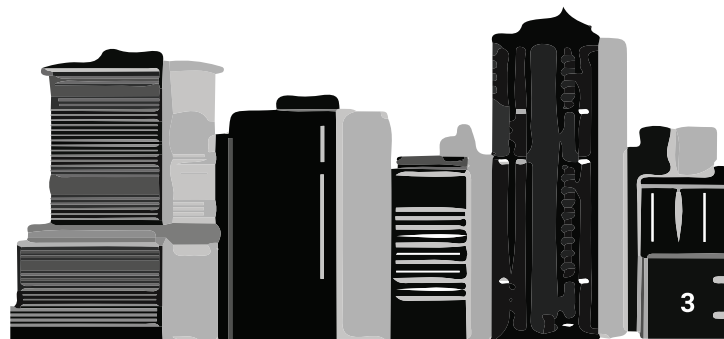
Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια νεαρή χαρουπιά. Η χαρουπιά είναι ένα δέντρο που κρατάει τα φύλλα του καθ' όλη τη διάρκεια του χρόνου. Μπορεί να φτάσει σε ύψος τα 18 μέτρα και έχει διάρκεια ζωής περίπου 100 χρόνια! Οι χαρουπιές προτιμούν να φυτρώνουν σε πετρώδεις και ξηρές περιοχές κοντά στη θάλασσα και κάθε δέντρο απέχει αρκετά από το επόμενο. Το όνομα της χαρουπιάς προέρχεται από τον καρπό της το χαρούπι που βγάζει έναν κούφιο και ξερό ήχο και μοιάζει με ξύλινο κέρατο (ξύλο-κέρατο στα αρχαία αλλά και τα νέα ελληνικά).

Οι άνθρωποι προτιμούν να φυτεύουν χαρουπιές στο κέντρο της πόλης και συγκεκριμένα σε πεζοδρόμια λόγω της σκιάς που μπορούν να προσφέρουν. Επίσης, οι χαρουπιές χρειάζονται λίγο νερό και πολύ λίγη προσπάθεια για να αναπτυχθούν.

Το δέντρο της ιστορίας μας ήταν μια ψηλή, δυνατή και υγιέστατη χαρουπιά. Ο κορμός της δεν είχε καν τόσες πολλές ρυτίδες. Εξάλλου ήταν μόλις 20 χρονών και όπως ξέρουμε ήδη πολύ καλά αυτά τα δέντρα ζουν για πάρα πολλά χρόνια. Τα κλαδιά της είχαν ένα ανοικτό καφέ χρώμα, όπου σε κάποια σημεία μετατρέπονταν σε σκούρο καφέ με στοιχεία από γκρι και μοβ χρώμα. Όπως μπορεί να ξέρετε ήδη, οι χαρουπιές έχουν μεγάλα πράσινα στρογγυλά φύλλα ενώ μπορείς να διακρίνεις και λίγο γκρι πάνω σε αυτά. Τα φύλλα αυτά είναι χοντρά και έχουν μια σκληρή υφή. Έτσι ακριβώς ήταν και τα φύλλα της αγαπημένης μας χαρουπιάς!

Ήταν άνοιξη και η χαρουπιά ήταν φορτωμένη με φύλλα αυτή την περίοδο του χρόνου. Οι πολύτιμοι της σπόροι είχαν ήδη αρχίσει να φυτρώνουν. Ίσως να έχετε ακουστά ότι στην Αρχαία Ελλάδα οι άνθρωποι χρησιμοποιούσαν σπόρους χαρουπιού σαν μονάδα μέτρησης βάρους, λόγω του ότι είχαν όλοι περίπου το ίδιο βάρος. Το βάρος αυτό ήταν 0,2 γραμμάρια και ονομαζόταν Καράτι, προερχόμενο από τη λέξη «κεράτιον» και ήταν μια αξιόπιστη μονάδα μέτρησης βάρους για την αγορά και πώληση χρυσού αλλά και άλλων πολύτιμων λίθων.

Οι σπόροι του χαρουπιού ήταν επίσης πολύτιμοι για την θρεπτική τους αξία αλλά και ως τροφή για ζώα. Οι άνθρωποι καταναλώνουν τους σπόρους του χαρουπιού ως γλυκαντικό, ως υποκατάστατο του καφέ, ως αλεύρι, ως είδος μελιού (το λεγόμενο χαρουπόμελο) αλλά και ως έδεσμα στη θέση της σοκολάτας. Οι πολύτιμοι αυτοί καρποί είναι γεμάτοι με βιταμίνες, ασβέστιο, πρωτεΐνη και μέταλλα.

Ας επιστρέψουμε όμως στην χαρουπιά της ιστορίας μας. Η χαρουπιά αυτή ζούσε μόνη της στο κέντρο μιας παραθαλάσσιας πόλης, περιτριγυρισμένη από πελώρια κτίρια. Προσπαθούσε πολύ σκληρά να ψηλώσει, μα το μόνο που κατάφερνε ήταν να κρυφοκοιτάζει μέσα από τα κτίρια για να μπορεί να δει το φως του ήλιου έστω και για λίγο. Κανείς πια δεν πότιζε τις ρίζες της και όσο περνούσε ο καιρός, ο στόχος της να ψηλώσει γινόταν όλο και πιο δύσκολος.

Μέρα με τη μέρα, τα γκρίζα κτίρια γύρω της έμοιαζαν να την περικυκλώνουν όλο και περισσότερο και η νεαρή χαρουπιά ένιωθε σαν φυλακισμένη στο ίδιο της το σπίτι. Ακόμη και οι ρίζες της ήταν παγιδευμένες από το μπετόν που τις σκέπαζε στο πεζοδρόμιο.

Το φως του ήλιου δεν ήταν το μόνο που είχε εγκαταλείψει την χαρουπιά. Ακόμη και οι άνθρωποι της πόλης ήταν ξένοι γι' αυτήν. Κανείς δεν πήγαινε να την φροντίσει, να ποτίσει τις ρίζες της και να περιποιηθεί τα κλαδιά της. Κανείς δεν σταματούσε για να κόψει και να απολάυσει τους γευστικούς και θρεπτικούς καρπούς της. Μόνο κάποια ποντίκια που ζούσαν κοντά από τις ρίζες της δοκίμαζαν τα χαρούπια της. Το μοναχικό δέντρο προσπαθούσε με όλη του τη δύναμη να επιβιώσει μέσα σε αυτές τις εχθρικές συνθήκες και μόλις που τα κατάφερνε. Έτσι ήταν απόλυτα φυσιολογικό η νεαρή χαρουπιά να είναι απόλυτα δυστυχισμένη με αυτή την κατάσταση.

Κάθε μέρα ονειρευτόταν να ζει σε ένα εντελώς διαφορετικό μέρος, μέσα σε ένα πελώριο δάσος ή ένα απέραντο και καταπράσινο λιβάδι. Να ζούσε μαζί με άλλα δέντρα, ή ακόμα καλύτερα, με άλλες γλυκιές χαρουπιές σαν κι αυτήν!

Ο αέρας να είναι καθαρός και το φως του ήλιου να την συντροφεύει καθ' όλη τη διάρκεια της μέρας. Να υπάρχει κοντά της ένα δροσερό ρυάκι με φρέσκο νερό για να δροσίζουν τις ρίζες τους όλα τα δέντρα. Ακόμη, οι άνθρωποι εκεί να φροντίζουν όλα τα δέντρα και να απολαμβάνουν τους μικρούς θησαυρούς που μπορούν να τους προσφέρουν, δείχνοντας με αυτόν τον τρόπο την ευγνωμοσύνη τους προς τα χαρούμενα δέντρα. Ονειρευόταν, τέλος εκείνην και όλα τα υπόλοιπα δέντρα να ζουν αρμονικά μέσα στην αγκαλιά της μητέρας φύσης!

Ωστόσο, όταν η χαρουπιά σταματούσε να ονειρεύεται, επέστρεφε στην δύσκολη πραγματικότητά της. Οι ρίζες της ήταν ακόμη παγιδευμένες μέσα στο μπετόν και δεν μπορούσε να κινήσει ούτε κλαδί! Το λυπηρό γεγονός δεν ήταν μόνο ότι τα δέντρα δεν μπορούσαν να κινηθούν και να μετακινηθούν. Εξίσου λυπηρό ήταν και το ότι το συγκεκριμένο σημείο για την χαρουπιά ήταν το σπίτι της. Εκείνο ήταν το σημείο όπου είχε γεννηθεί και απλώσει τα πρώτα της κλαδιά! Τι θα έλεγαν οι υπόλοιπες χαρουπιές εάν μάθαιναν ότι είχε εγκαταλείψει τον τόπο που γεννήθηκε; Τον τόπο όπου είχαν μεγαλώσει οι προγόνι της; Οι ρίζες τους εκεί ήταν όσο βαθιές όσο και η ιστορία τους που απλωνόταν μέσα στο παρελθόν.

Μάλιστα, οι προγόνι της χαρουπιάς κάποτε την είχαν προειδοποιήσει: «Εάν προσπαθήσεις να φύγεις από εδώ, οι ρίζες σου θα σαπίσουν και θα ξεψυχήσεις πριν προλάβεις να κάνεις το πρώτο σου βήμα!»

Μια μέρα, ένας πολυταξιδεμένος γλάρος με μεγάλα και ολόλευκα φτερά είδε την νεαρή χαρουπιά από ψηλά και αποφάσισε να την επισκεφτεί. Η χαρουπιά μοιράστηκε με τον γλάρο τον πόνο της αλλά και το όνειρό της, την ευχή της να φύγει από την μικρή της φυλακή. Ο γλάρος, αφού άκουσε προσεκτικά όσα είχε να πει το δυστυχισμένο δέντρο, της ξεκαθάρισε πως ήταν ελεύθερη να κάνει ότι θέλει.

«Κανείς άλλος πέρα από τον ίδιο μας τον εαυτό δεν ξέρει τι είναι καλύτερο για εμάς» της ψιθύρισε απαλά στο αυτί.

Η χαρουπιά πλέον ήταν άκομη πιο απογοητευμένη μόλις το άκουσε αυτό. Βρέθηκε λοιπόν σε ένα τεράστιο δίλημμα:

Θα έπρεπε να μείνει για πάντα στον τόπο των προγόνων της, ή να βρει έναν τρόπο να φύγει από εκεί για να κυνηγήσει τα όνειρά της;

Ήταν τόσο απομονωμένη από τους πάντες και τα πάντα, ενώ ήξερε πως εκεί έξω την περίμενε ένας νέος κόσμος, γεμάτος περιπέτειες και συγκινήσεις! Εκεί θα μπορούσε να ταξιδέψει, να ανακαλύψει τον καινούργιο της εαυτό και να φύγει από την μόλυνση της πόλης.

Σημείο Απόφασης 1

Απόφαση 1α: Η χαρουπιά αποφασίζει να μείνει εκεί.

Απόφαση 2α: Η χαρουπιά αποφασίζει να φύγει.

Απόφαση 1α:

Ένα κύμα φόβου κατέλαβε τότε την χαρουπιά. Μια απαλή αλλά συνάμα τρομακτική φωνή ηχούσε μέσα στα αυτιά της: «Τα δέντρα πρέπει να μένουν για πάντα στον τόπο τους, αλλιώς πεθαίνουν». Έτσι, το τρομαγμένο δέντρο αποφάσισε να παραμείνει εκεί. Ο φόβος και η λύπη που ένιωθε την οδήγησαν σε έναν βαθύ ύπνο.

Στον ύπνο της η χαρουπιά είδε ένα πολύ παράξενο όνειρο. Είδε ότι δεν έφυγε ποτέ από τον τόπο της και έμεινε εκεί γερασμένη κι αβοήθητη. Ο χρόνος περνούσε κι εκείνη έβλεπε τα φύλλα της και τους καρπούς της να την εγκαταλείπουν. Ακόμη και τα ποντίκια που κάποτε ήταν η μόνη της συντροφιά, πλέον είχαν φύγει από κοντά της. Ο ήλιος είχε εξαφανιστεί από το πλευρό της, τα πελώρια κτίρια γίνονταν όλο και ψηλότερα και οι δρόμοι είχαν γεμίσει με σκουπίδια. Προσπαθούσε να τεντώσει τις γέρικες πλέον ρίζες της, η γη όμως ήταν ξερή και ελευθέρωνε μια απαίσια μυρωδιά λόγω της μόλυνσης που υπήρχε. Δεν υπήρχε πουθενά ζωή. Τα πάντα ήταν αυτόματα, μεταλλικά και μηχανοποιημένα. Η εκκωφαντική σιωπή σταματούσε μόνο από τους παράξενους ήχους που δημιουργούσε ο άνεμος μέσα στην έρημη και άχρωμη πόλη.

Μπροστά από την χαρουπιά υπήρχε μια λακκούβα με λασπόνερα, ωστόσο το νερό ήταν αρκετά καθαρό για να μπορεί να διακρίνει την μορφή της μέσα σε αυτό. Έτσι λοιπόν το γέρικο δέντρο έσκυψε όσο μπορούσε για να δει την αντανάκλασή της. Τότε, είδε τα κλαδιά της

πληγωμένα και άψυχα. Το χρώμα του κορμού της πλέον δεν ήταν τόσο φωτεινό. Το ανοικτό καφέ είχε τώρα δώσει τη θέση του σε ένα χλωμό κίτρινο χρώμα που φώναζε ότι το δέντρο ήταν άρρωστο. Το ίδιο το σχήμα του δέντρου είχε αλλάξει. Είχε γεμίσει με κουφώματα και ρωγμές, ενώ είχε ξεκινήσει να γέρνει ολόκληρο προς τα κάτω. Η χαρουπιά ήταν μόλις ένα βήμα μακριά από το να πέσει στο έδαφος, ένα βήμα μακριά από το τέλος της.

Ξαφνικά, μαύρα σύννεφα σκέπασαν τον ουρανό και ξεκίνησε να βρέχει δυνατά. Η χαρουπιά ένιωσε τις ρίζες της να δροσίζονται από τις σταγόνες της βροχής και τότε... ξύπνησε! Η λακκούβα με το νερό βρισκόταν ακόμη εκεί, ωστόσο το νερό τώρα ήταν πεντακάθαρο. Το αγουροξυπηνημένο δέντρο είδε ακόμη μια φορά τον εαυτό του μέσα στο νερό και

συνειδητοποίησε έκπληκτο πως δεν ήταν πλέον μια γέρικη χαρουπιά. Αντιθέτως, ήταν ακόμη μια νεαρή και δυνατή χαρουπιά!

«Ουφφφ, ευτυχώς όλα αυτά δεν ήταν παρά ένας άσχημος εφιάλτης», είπε με ανακούφιση.

Τότε κοίταξε προς τα πάνω και είδε τον γλάρο να της χαμογελάει.

«Τελικά ποια θα είναι η απόφασή σου αγαπητή μου;»

Απόφαση 1β:

Η χαρουπιά τότε είδε τον ήλιο να λάμπει μέσα από ένα μικρό κενό που άφηνε το ενδιάμεσο δύο πανύψηλων ουρανοξυστών. Ο ήλιος έλαμπε με τις διεισδυτικές του ακτίνες και χαμογελώντας προς την χαρουπιά της είπε:

«Μην φοβάσαι καλή μου χαρουπιά, θα είμαι στο πλάι σου ό,τι κι αν συμβεί. Θα νιώθεις παντού τη ζεστασιά μου και οι ακτίνες μου θα σε συντροφεύουν σε ό,τι κάνεις!»

Κι έτσι ξαφνικά, αυτή η ευγενική χειρονομία έκανε την χαρουπιά να συνειδητοποιήσει κάτι πολύ ωραίο: Η κάθε ύπαρξη γύρω μας είναι σημαντική! Πλέον ήξερε ότι ήθελε να βλέπει τον ήλιο να λάμπει κάθε μέρα. Ήθελε να νιώθει τη ζεστή του αύρα να την περιτριγυρίζει και να της δίνει δύναμη και επιμονή για τη συνέχεια.

«Το πήρα απόφαση, θα φύγω από εδώ!», είπε τότε στον γλάρο η χαρουπιά. «Πρέπει να επισκεφτώ νέους ουρανούς, νέες μυρωδιές, να αναπνεύσω άλλα δροσερά αεράκια, να γίνω κομμάτι ενός καινούργιου περιβάλλοντος! Να ζήσω νέες περιπέτειες και να ανανεωθώ από νέους τόπους και εμπειρίες!»

Ο γλάρος τότε αποκρίθηκε ενεθουσιασμένος: «Αυτή είναι η τυχερή σου μέρα! Σε λίγο φεύγει ένα καράβι για την όμορφη Κύπρο. Προσπάθησε να το προλάβεις! Το λιμάνι δεν είναι μακριά από εδώ, αν ακολουθήσεις τον ήλιο θα το βρεις!»

«Αυτά είναι σπουδαία νέα καλέ μου γλάρε, σ' ευχαριστώ! Αυτό θα προσπαθήσω να κάνω!»

Και κάπως έτσι, η χαρουπιά ξεκίνησε να προσπαθεί να μετακινήσει τις ρίζες της. Αρχικά η κίνηση αυτή φάνταζε πολύ δύσκολη, σχεδόν ακατόρθωτη. Τα άκρα της έμοιαζαν να είναι μουδιασμένα και ένιωθε να βασανίζεται κάθε φορά που προσπαθούσε να μετακινήσει τις ρίζες της έστω και λίγο. Το βάρος απ' το μπετόν του πεζοδρομίου έμοιαζε αδύνατο να σηκωθεί. Ωστόσο, η νεαρή χαρουπιά είχε ήδη πάρει την απόφασή της και δεν θα το έβαζε κάτω τόσο εύκολα. Μάζεψε τα τελευταία αποθέματα δύναμης και αποφασιστικότητας που της είχαν απομείνει και σιγά-σιγά κατάφερε το ακατόρθωτο. Οι ρίζες της σηκώθηκαν απ' το μπετόν και ήταν πια ελεύθερη! Πλέον ο στόχος της ήταν να προλάβει το καράβι προτού σηκώσει άγκυρα. Ξεκίνησε λοιπόν να κατευθύνεται προς το λιμάνι όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Λίγο αργότερα, βήμα με βήμα είχε αρχίσει να συνηθίζει το περπάτημα με τις ρίζες της και να απολαμβάνει το ταξίδι της. Η αποφασισμένη χαρουπιά κατάφερε να βγει από την πόλη και πλέον κατευθυνόταν προς το λιμάνι, ακολουθώντας τις οδηγίες του γλάρου. Στον δρόμο της πέρασε και από μια μεγάλη έκταση γης στην εξοχή. Ποτέ της δεν είχε ξαναδεί κάτι τόσο όμορφο, τόσα υπέροχα χρώματα συγκεντρωμένα σε ένα μέρος!

Εκεί υπήρχαν κι άλλα δέντρα, φορτωμένα με λουλούδια στα κλαδιά τους. Τα πουλιά τραγουδούσαν έναν γλυκό σκοπό και τα ζώα, μικρά και μεγάλα, καλωσόριζαν την χαρουπιιά! Εκείνη ένωθε μια υπέροχη ζεστασιά στην καρδιά της και για λίγο κοντοστάθηκε για να χαζέψει αυτή την υπέροχη θέα. Ωστόσο, ενώ στεκόταν, η χαρουπιιά ένωσε τις ρίζες της να βυθίζονται στο έδαφος!

«Αγάπησα ήδη αυτό το μέρος, μα πρέπει να συνεχίσω την πορεία μου. Αν δεν συνεχίσω τότε θα μείνω για πάντα κολλημένη εδώ!» σκέφτηκε και προχώρησε μπροστά.

Λίγο αργότερα, ο ήλιος την οδήγησε στην διπλανή πόλη όπου βρισκόταν και το λιμάνι. Ωστόσο, μόλις μπήκε στην πόλη άκουσε κάποιους πολύ περίεργους θορύβους να προέρχονται από ένα σκουπιδοτενεκέ που βρισκόταν εκεί κοντά. Πήγε λοιπόν να δει τι συνέβαινε και μόλις άνοιξε τον σκουπιδοτενεκέ είδε ένα μικρό γατάκι να ξεπροβάλλει μέσα από αυτόν!

«Βοήθησέ με σε παρακαλώ! Διψάω τόσο πολύ!» νιαούρισε απελπισμένο το γατάκι.

Το δέντρο στάθηκε εκεί για λίγο και αναρωτήθηκε για το τι θα έπρεπε να κάνει. Ο χρόνος κυλούσε και σίγουρα δεν ήταν με το μέρος της.

Έτσι η χαρουπιιά αποφάσισε να ζητήσει βοήθεια από τον ήλιο:

«Καλέ μου ήλιε, τι πρέπει να κάνω;»

«Μπορείς να βοηθήσεις το γατάκι με το να βρεις νερό για να του δώσεις να πιει. Μπορείς επίσης να συνεχίσεις τον δρόμο σου για να προλάβεις το πλοίο που θα φύγει σε λίγο. Εσύ καλό μου παιδάκι τι θα έκανες;»

Σημείο Απόφασης 2

Απόφαση 2α: Η χαρουπιά αποφασίζει να μην βοηθήσει το γατάκι.

Απόφαση 2β: Η χαρουπιά αποφασίζει να βοηθήσει το γατάκι.

Απόφαση 2α:

Η χαρουπιά τελικά αποφάσισε να μην βοηθήσει το γατάκι για να βεβαιωθεί ότι θα προλάβει το πλοίο που θα έφευγε. Έτσι, αγνόησε το γατάκι και το άφησε εκεί αβοήθητο και διψασμένο.

«Δεν μπορώ να σταματήσω τώρα», σκέφτηκε η χαρουπιά, «το σημαντικό τώρα είναι να προλάβω το καράβι. Άλλωστε, αν μείνω κι άλλο σε αυτό το μέρος, ίσως οι ρίζες μου ξεκινήσουν να ριζώνουν και πάλι στο έδαφος. Όχι, πρέπει να συνεχίσω!»

Έτσι η χαρουπιά συνέχισε τον δρόμο της. Σε λιγότερο από μια ώρα, είδε επιτέλους το καράβι που ετοιμαζόταν να αναχωρήσει στο λιμάνι. Εκεί υπήρχε ένα πλήθος από ανθρώπους και ζώα που πήγαινοέρχονταν πάνω-κάτω. Κάποιοι από αυτούς επιβιβάζονταν στο πλοίο, ενώ οι υπόλοιποι κατέβαιναν από αυτό. Η χαρουπιά τότε ξεκίνησε να τρέχει προς το πλοίο, μα τότε συνέβη κάτι το αναπάντεχο!

Ενα τσουβάλι από ανθρώπους και ζώα έκοψαν τον δρόμο στην χαρουπιά λίγο πριν επιβιβαστεί πάνω στο πλοίο. Τότε την πέταξαν με απίστευτη δύναμη πίσω στην πόλη και το τρομαγμένο δέντρο προσγειώθηκε ακριβώς μπροστά από τον σκουπιδοτενεκέ με το διψασμένο γατάκι. Εκείνο συνέχιζε ακόμα να κλαίει αφού κανείς άλλος δεν είχε βρεθεί για να το βοηθήσει.

«Αυτό είναι ένα σημάδι» μουρμούρισε το δέντρο και αποφάσισε τελικά να βοηθήσει το φτωχό ζωάκι.

Απόφαση 2β:

«Μην ανησυχείς, θα σε βοηθήσω καλό μου γατάκι» και πριν καταλάβει καλά-καλά τι γινόταν το γατάκι, η χαρουπιά είχε ήδη βρει μια βρύση με τρεχούμενο νερό.

Τότε το δέντρο βοήθησε το γατάκι να πιει νερό: αρχικά έβρεξε τα κλαδιά του με το νερό της βρύσης και έπειτα άφησε το νερό να τρέξει σαν ρυάκι μέσα στο στόμα του διψασμένου γατιού.

«Ευχαριστώ πάρα πολύ! Σε ποια πρέπει να είμαι ευγνώμων;» ρώτησε το γατάκι.

«Παρακαλώ, ούτε λόγος! Εγώ είμαι μια χαρουπιά! Κάποτε ζούσα σε ένα βρώμικο μέρος σαν κι αυτό, όμως τώρα έφυγα και πάω να ζήσω μια περιπέτεια! Θες να έρθεις μαζί μου;»

«Μα φυσικά, και το ρωτάς;» είπε το γατάκι ενθουσιασμένο και σκαρφάλωσε πάνω στα κλαδιά της χαρουπιάς.

Η χαρουπιά με τον καινούργιο της φίλο κατάφεραν μαζί να φτάσουν στο λιμάνι πάνω στην ώρα. Ενώ επιβιβάζονταν στο πλοίο, το δέντρο παρατήρησε κάτι πολύ παράξενο! Νωρίτερα είχε μείνει για αρκετή ώρα κοντά στον σκουπιδοτενεκέ και τώρα οι ρίζες της χαρουπιάς ήταν βρώμικες και γεμάτες ποντίκια!

Ένας γεροδεμένος ναύτης τότε στάθηκε στον δρόμο της χαρουπιάς.

«Δεν μπορώ να σε αφήσω να ανεβείς πάνω στο καράβι με... (βλέπει κάτω τις ρίζες της χαρουπιάς)... αυτούς τους επιβάτες πάνω στις ρίζες σου!

«Κανένα πρόβλημα!» φώναξε τότε το γατάκι ξεπροβάλλοντας από τα κλαδιά της χαρουπιάς. Με 2-3 πήδους και ένα άγριο νιαούρισμα έστειλε μακριά όλα τα ποντίκια μπροστά στα έκπληκτα μάτια της χαρουπιάς και του ναύτη.

Κάπως έτσι, οι δύο φίλοι κατάφεραν τελικά να ανεβούν στο καράβι και να ξεκινήσουν το ταξίδι τους για τον προορισμό τους, την Κύπρο!

Καθώς η χαρουπιά στεκόταν σιωπηλή στην πλώρη του πλοίου απολαμβάνοντας το φρέσκο αεράκι της θάλασσας, ένας παράξενος επιβάτης πήγε και στάθηκε μπροστά της. Ο επιβάτης αυτός ήταν κοντός και φορούσε ένα πράσινο καπέλο και ένα πορτοκαλί σακάκι, που φαινόταν αρκετά πιο μεγάλο για τον συγκεκριμένο τύπο σώματος. Βλέποντας με τα γουρλωτά του μάτια τα κλαδιά της χαρουπιάς, φαινόταν συνεπαρμένος από τη θέα. Αφού εξέτασε το δέντρο πολύ σχολαστικά, ρώτησε:

«Μα τι είναι αυτό το πράγμα μπροστά μου; Ένα δέντρο πάνω σε καράβι;»

Η χαρουπιά τότε ένωσε φοβερή αμχανία.

«Γιατί με βλέπει με τόση καχυποψία ο συγκεκριμένος κύριος;» σκέφτηκε; «Τι θα γίνει αν με διώξουν από το πλοίο; Εμείς τα δέντρα μπορούμε να περπατούμε όμως δεν μπορούμε να κολυπήσουμε! Θα επιπλέω πάνω στη θάλασσα για το υπόλοιπο της ζωής μου!» σκέφτηκε το ανήσυχο δέντρο.

Τότε κοίταξε προς τον ήλιο, που ένωθε ακόμα ότι ήταν δίπλα της και τον ρώτησε:

«Ήλιε μου, τι πρέπει να απαντήσω τώρα;»

«Μπορείς να πεις την αλήθεια και να δεις την αντίδρασή αυτού του κύριου, ή να πεις ψέματα και να υποστείς τις συνέπειες αυτού του ψέματος. Για ποιο απ' τα δύο είσαι έτοιμη;»

Σημείο Απόφασης 3

Απόφαση 3α: Το δέντρο αποφασίζει να πει την αλήθεια.

Απόφαση 3β: Το δέντρο αποφασίζει να πει ψέματα.

Απόφαση 3α:

«Είμαι μια χαρουπιά καλέ μου κύριε. Δεν ακούς τους καρπούς μου που παίζουν μουσική χτυπώντας ο ένας πάνω στον άλλο;»

«Ναι αλλά... έχω μείνει άφωνος. Νόμιζα πως τα δέντρα δεν μπορούν να μετακινούνται!» απάντησε σαστισμένος ο βραχύσωμος άντρας.

Τότε η χαρουπιά άνοιξε την καρδιά της στον μυστηριώδη συνομιλητή της:

«Οι άνθρωποι νομίζουν ότι δεν μπορούμε να μετακινηθούμε, ωστόσο αυτό απέχει πολύ απ' την αλήθεια. Όλα είναι εφικτά όταν έχεις πίστη στον εαυτό σου και στο σύμπαν γύρω σου. Ο στόχος μου είναι να ταξιδέψω σε νέους τόπους, να αποκτήσω καινούργιες εμπειρίες και οι ρίζες μου δεν θα είναι εμπόδιο σε αυτό τον στόχο. Κάποτε πίστευα ότι δεν θα κατάφερα ποτέ να ξεκολλήσω από τον τόπο που μεγάλωσα, μα τώρα κατάλαβα πως αυτό ήταν απλά μια ψευδαίσθηση. Πλέον ξέρω πως μπορώ να καταφέρω τα πάντα!»

«Μα αν μπορούν τα δέντρα να καταφέρουν ό,τι θέλουν, αυτό ισχύει και για εμάς τους ανθρώπους;» ρώτησε απορημένος ο άντρας.

«Μα φυσικά, αυτό ισχύει για όλους! Το μόνο πράγμα που χρειάζεται να κάνει κάποιος είναι να ακολουθήσει πιστά τα όνειρα του. Αντίο για τώρα καλέ μου κύριε, πρέπει να

φύγω. Θα σε αφήσω με κάτι που μου είχε πει κάποτε κάποιος σοφός: Όταν θελήσεις κάτι πραγματικά, τότε ολόκληρο το σύμπαν θα συνωμοτήσει για να το αποκτήσεις. Εσύ πρέπει απλά να συνεχίσεις να προσπαθείς... μέχρι το τέλος!»

Μετά από αυτά τα λόγια της χαρουπιάς, όλοι οι επιβάτες του πλοίου μαζεύτηκαν ενθουσιασμένοι γύρω από το δέντρο και ξεκίνησαν να τραγουδούν, να γελούν και να λένε ιστορίες! Όλα αυτά τα διέκοψε ο εκκωφαντικός ήχος της κόρνας του πλοίου. Το καράβι είχε φτάσει στην Κύπρο!

«Αντίο καλοί μου φίλοι!» φώναξε η χαρουπιά. «Χάρηκα πολύ που γνώρισα τον καθένα από εσάς ξεχωριστά!»

Ένας προς έναν, όλοι οι επιβάτες αγκάλιασαν το δέντρο και κατέβηκαν από το πλοίο. Τελευταίοι και καλύτεροι κατέβηκαν η χαρουπιά και το γατάκι, πανέτοιμοι για τις νέες περιπέτειες που τους περίμεναν!

Απόφαση 3β:

Η χαρουπιά αποφάσισε να μην πει την αλήθεια και να προσποιηθεί ότι δεν είναι δέντρο.

«Όχι καλέ μου κύριε, δεν είμαι δέντρο. Είμαι μια κρεμάστρα ρούχων!»

«Τέλεια. Μόλις τώρα σκεφτόμουν ότι θα χρειαστούμε μια κρεμάστρα για να κρεμάσουμε τα παλτά μας!»

Τότε ο μυστηριώδης κύριος έβγαλε το παλτό του και το κρέμασε σε ένα από τα κλαδιά της χαρουπιάς. Τον ακολούθησαν και όλοι οι υπόλοιποι επιβάτες του πλοίου. Ένας-ένας, οι επιβάτες ξεκίνησαν να κρεμάζουν τα παλτά τους πάνω στο δύσμοιρο δέντρο και να το μετακινούν σε κάθε γωνιά του πλοίου. Η χαρουπιά δεν μπορούσε πλέον να αντιδράσει μετά από το ψέμα που είχε πει. Συνειδητοποίησε πως το να προσποιηθεί ότι δεν είναι δέντρο δεν ήταν και τόσο καλή ιδέα τελικά. Αποφάσισε λοιπόν, εστώ και αργά, να πει την αλήθεια. Τίναξε απότομα τα κλαδιά της και ξεφορτώθηκε με μια κίνηση όλα τα παλτά που είχαν κρεμάσει πάνω της. Αν ήσουν εκεί θα έβλεπες μια βροχή από παλτά να έρχεται καταπάνω σου. Παλτά δεξιά, παλτά αριστερά, παλτά πάνω στην πλώρη του πλοίου και παλτά πάνω στα πανιά του. Παντού παλτά!

«Γεια σας καλοί μου άνθρωποι! Κοιτάξτε με λίγο πιο προσεκτικά. Δεν είμαι κρεμάστρα για ρούχα, είμαι μια χαρουπιά! Ακούτε τους καρπούς μου που παίζουν μουσική χτυπώντας ο ένας πάνω στον άλλο;»

Ο βραχύσωμος άντρας είχε γίνει χλωμός από αυτά που είχε μόλις δει και ακούσει.

«Ναι αλλά... έχω μείνει άφωνος. Νόμιζα πως τα δέντρα δεν μπορούν να μετακινούνται!» απάντησε.

Τότε η χαρουπιά άνοιξε την καρδιά της στον μυστηριώδη συνομιλητή της:

«Οι άνθρωποι νομίζουν ότι δεν μπορούμε να μετακινηθούμε, ωστόσο αυτό απέχει πολύ απ' την αλήθεια. Όλα είναι εφικτά όταν έχεις πίστη στον εαυτό σου και στο σύμπαν γύρω σου. Ο στόχος μου είναι να ταξιδέψω σε νέους τόπους, να αποκτήσω καινούργιες εμπειρίες και οι ρίζες μου δεν θα είναι εμπόδιο σε αυτό τον στόχο. Κάποτε πίστευα ότι δεν θα κατάφερα ποτέ να ξεκολλήσω από τον τόπο που μεγάλωσα, μα τώρα κατάλαβα πως αυτό ήταν απλά μια ψευδαίσθηση. Πλέον ξέρω πως μπορώ να καταφέρω τα πάντα!»

«Μα αν μπορούν τα δέντρα να καταφέρουν ό,τι θέλουν, αυτό ισχύει και για εμάς τους ανθρώπους;» ρώτησε απορημένος ο άντρας.

«Μα φυσικά, αυτό ισχύει για όλους! Το μόνο πράγμα που χρειάζεται να κάνει κάποιος είναι να ακολουθήσει πιστά τα όνειρά του. Θα σας αφήσω με κάτι που μου είχε πει κάποτε κάποιος σοφός: Όταν θελήσεις κάτι πραγματικά, τότε ολόκληρο το σύμπαν θα συνωμοτήσει για να το αποκτήσεις. Εσύ πρέπει απλά να συνεχίσεις να προσπαθείς... μέχρι το τέλος!»

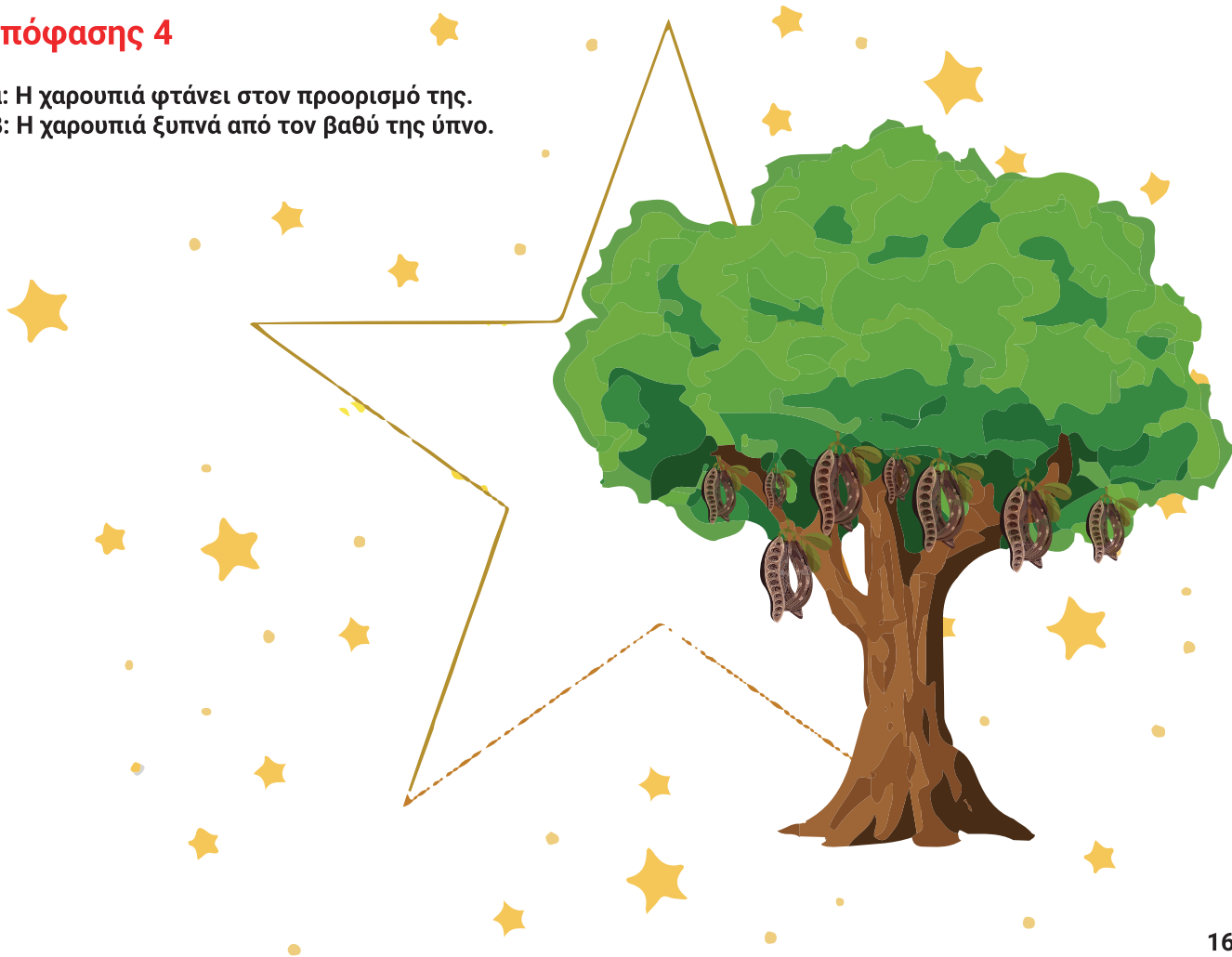
Μετά από αυτά τα λόγια της χαρουπιάς, όλοι οι επιβάτες του πλοίου μαζεύτηκαν ενθουσιασμένοι γύρω από το δέντρο και ξεκίνησαν να τραγουδούν, να γελούν και να λένε ιστορίες! Όλα αυτά τα διέκοψε ο εκκωφαντικός ήχος της κόρνας του πλοίου. Το καράβι είχε φτάσει στην Κύπρο!

«Αντίο καλοί μου φίλοι!» φώναξε η χαρουπιά. «Χάρηκα πολύ που γνώρισα τον καθένα από εσάς ξεχωριστά!»

Ένας προς έναν, όλοι οι επιβάτες αγκάλιασαν το δέντρο και κατέβηκαν από το πλοίο. Τελευταίοι και καλύτεροι κατέβηκαν η χαρουπιά και το γατάκι, πανέτοιμοι για τις νέες περιπέτειες που τους περίμεναν!

Σημείο απόφασης 4

Απόφαση 4α: Η χαρουπιά φτάνει στον προορισμό της.
Απόφαση 4β: Η χαρουπιά ξυπνά από τον βαθύ της ύπνο.

Απόφαση 4α:

Μόλις κατέβηκαν από το καράβι, η χαρουπιά και το γατάκι αντίκρισαν μπροστά τους ένα υπέροχο θέαμα! Δίπλα από τη θάλασσα υπήρχε ένα τεράστιο και καταπράσινο λιβάδι. Ο μαγευτικός ήχος των κυμάτων θαρρείς ότι χαϊδεύαν τα κλαδιά της χαρουπιάς. Ο ήλιος έλαμπε χαρούμενος, αγκαλιάζοντας με τις ζεστές του ακτίνες τους δύο φίλους. Η χαρουπιά έβλεπε παντού γύρω της κι άλλα δέντρα σαν κι αυτήν. Θυμήθηκε τότε την αντανάκλασή της μέσα από το νερό της λακκούβας. Κατάλαβε πως τα δέντρα εκείνα είχαν τα ίδια κλαδιά, τα ίδια φύλλα, τους ίδιους καρπούς, τις ίδιες ρίζες και την ίδια θέληση για ζωή. Με μεγάλη έκπληξη λοιπόν συνειδητοποίησε ότι οι προγόνι της ζούσαν κάποτε σε αυτό το νησί! Δεν μπορούσε να πιστέψει στα μάτια της. Μήπως όλο αυτό ήταν ένα όνειρο; Πώς θα μπορούσε να είναι πραγματικότητα; Τινάχτηκε απότομα, λες και ήθελε να ξυπνήσει. Είχε ανατριχιάσει ολόκληρη. Αυτό το έντονο συναίσθημα διαπερνούσε τις ρίζες της και ένωθε ένα μούδιασμα να την κυριεύει.

Ήταν τότε που κατάλαβε τι ακριβώς είχε συμβεί. Αυτός ήταν ο τελικός προορισμός στο ταξίδι της! Όλα όσα είχε βιώσει και όλες οι γνωριμίες που έκανε κατά τη διάρκεια αυτής της περιπέτειας, είχαν γίνει για να την φέρουν σε αυτό ακριβώς το σημείο! Η γνωριμία με τον γλάρο που την ώθησε να ακολουθήσει το όνειρό της, ο ήλιος που παρέμεινε στο πλευρό της, ακόμα και τα γκρίζα κτίρια της πόλης που την έκαναν να καταλάβει ότι ήθελε να αλλάξει κάτι στη ζωή της. Θυμήθηκε ακόμα το γατάκι που χρειάστηκε τη βοήθειά της, το καράβι που την βοήθησε να

φτάσει στο μέρος των ονείρων της αλλά και τον μυστηριώδη ταξιδιώτη που την έκανε να καταλάβει πόσο σημαντικός ήταν ο στόχος της. Το κάθε κομμάτι της ιστορίας, το κάθε πλάσμα που γνώρισε και το κάθε μάθημα που έμαθε σε αυτό το ταξίδι βοήθησαν την χαρουπιά να αποδράσει από την μίζερη ζωή της πόλης και να κυνηγήσει την ευτυχία! Αν έλειπε έστω και ένα στοιχείο από τα πιο πάνω, τώρα ίσως να μην βρισκόταν σ' αυτό το ηλιόλουστο λιβάδι με τις υπόλοιπες χαρουπιές.

Η χαρουπιά είχε μάθει τόσα πολλά από αυτό το ταξίδι! Τα πάντα είχαν αλλάξει επειδή είχε αλλάξει κι η ίδια! Πλέον είχε γίνει σοφότερη και είχε μάθει να εκτιμά την πραγματικότητα με έναν πολύ διαφορετικό τρόπο! Είχε ανακαλύψει τον τρόπο για να διατηρεί μια αρμονική σχέση με τους γύρω της, το περιβάλλον της αλλά και τον ίδιο της τον εαυτό.

Η χαρούμενη χαρουπιά ζει ακόμη σε εκείνο το καταπράσινο λιβάδι και βοηθά τα δέντρα γύρω της να γίνουν σοφότερα. Τους μαθαίνει να νιώθουν την γη, να εκτιμούν την μυρωδιά του βρεγμένου εδάφους και να αφήνουν τα κλαδιά τους να κινούνται ελεύθερα με τη βοήθεια του ανέμου. Τους μαθαίνει ακόμα να απολαμβάνουν τον ήλιο και τον υπέροχο ήχο της θάλασσας, καθώς και να τεντώνουν τις βαθιές τους ρίζες για να αντλούν ενέργεια από τη γη. Τέλος, τους μαθαίνει να μιλούν με τα πουλιά που επισκέπτονται τα κλαδιά τους και να αφήνουν τους καρπούς τους να παράγουν εκείνη τη θεσπέσια μελωδία που δημιουργούν με τόση ευτυχία!

Απόφαση 4β:

Η χαρουπιά ανοίξε τα μάτια και βρήκε τον εαυτό της ριζωμένο στο ίδιο πεζοδρόμιο που κάποτε αποκαλούσε «σπίτι» της. Περιτριγυρισμένη από τα ίδια πελώρια γκριζα κτίρια και τους ίδιους αδιάφορους περαστικούς.

«Όλα αυτά που νόμιζα ότι έζησα, δεν ήταν παρά ένα όνειρο;» σκέφτηκε η χαρουπιά και μια θλίψη την κυριεύσε. «Τι κρίμα, και τι δε θα έδινα για να βρίσκομαι σε εκείνο το υπέροχο λιβάδι με τις υπόλοιπες χαρουπιές! Να γνώριζα στην πραγματικότητα εκείνο τον φιλικό γλάρο που θα με ωθούσε να κυνηγήσω το όνειρό μου. Να ανέβαινα στ' αλήθεια πάνω σ' εκείνο το μεγάλο καράβι που θα με έπαιρνε μακριά από εδώ. Να μιλούσα με τον υπέροχο ήλιο και εκείνο το χαριτωμένο γατάκι, που αργότερα θα με συντρόφευε στο ταξίδι μου. Γιατί όμως να τα ονειρευτώ όλα αυτά; Τι νόημα έχει όλο αυτό;»

Τότε η χαρουπιά σκέφτηκε κάτι και έστρεψε το βλέμμα της προς τον ήλιο λέγοντας:

«Ίσως να μπορώ να βελτιώσω τη ζωή μου χωρίς να χρειαστεί να φύγω από εδώ!»

Από εκείνη τη μέρα, η χαρουπιά ξεκίνησε να εκτιμά την ζεστασιά που λάμβανε από τον ήλιο, όση κι αν ήταν αυτή. Ξεκίνησε να απολαμβάνει το χώμα που σκέπαζε τις ρίζες της και τον ήχο του αέρα που την αγκάλιαζε. Σταμάτησε να παραπονιέται για τα πουλιά που κάθονταν στα κλαδιά της για να φάνε τα χαρούπια της. Ξεκίνησε να παίζει με τους περαστικούς, αφήνοντας τους καρπούς της να πέφτουν επίτηδες μπροστά τους για να τους κεράσει το ιδιαίτερο της έδεσμα. Οι περαστικοί συνήθως μάζευαν τα χαρούπια από το έδαφος για να απολαύσουν την γλυκιά τους γεύση και ανταπέδιδαν το δώρο της χαρουπιάς με ένα πλατύ χαμόγελο! Μια μέρα μάλιστα, ένα μικρό αγόρι ενθουσιάστηκε τόσο πολύ από την γεύση των χαρουπιών, που ξεκίνησε να επισκέπτεται καθημερινά την χαρουπιά, να την φροντίζει και να της κρατάει συντροφιά! Τελικά τα όνειρα μπορούν να γίνουν πραγματικότητα!

Πρόγραμμα: Erasmus+

Βασική δράση: Cooperation for innovation and the exchange of good practices

Τίτλος έργου: Story Changers: enhancing pupils' social skills and enriching teaching methods through storytelling and virtual reality

Σύντομος τίτλος έργου: Story Changers

Αριθμός συμφωνίας: 2020-1-CY01-KA201-066072

Έναρξη έργου: 01/12/2020

Λήξη έργου: 30/06/2023

Συντονιστής:

MMC Mediterranean
Management Centre

Εταίροι:

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

Η υποστήριξη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην παραγωγή της παρούσας έκδοσης δεν συνιστά αποδοχή του περιεχομένου, το οποίο αντικατοπτρίζει αποκλειστικά τις απόψεις των συντακτών, και η Επιτροπή δεν μπορεί να αναλάβει την ευθύνη για οποιαδήποτε χρήση των πληροφοριών που περιέχονται σε αυτήν.